

El mestre de minyons havia *comprès*, a l'últim!

Ja t'he dit, amic llegidor, que'l protagonista d'aquesta anècdota fou un mestre de minyons.

Consti que no t'he dit pas que'l mestre de minyons fos la excel·lenta persona de don Francesc Flos i Calcat, pèrit caligràfic, si, però no onomatopèic..., que jo sàpiga.

MOSSÈN DOBA

Les males llengües diuen...

La campanya germanòfila a Espanya és pura i exclusivament obra del jesuitisme.

Han començat aquesta campanya i la vénen sostenint periòdics de tant marcada significació jesuítica com *A B C*, *El Correo Español*, *El Correo Catalán*, *El Correo Leridano*, i altres i altres *correos* que participaven fins ara de la *alfalfa divina de los corderos de Cristo* i mengen avui de l'olla protestant que'ls serveixen els continuadors de Luther.

Conseqüència religiosa sistema Defensa Social!

Un altre símptoma que hi ha que tenir en compte.

Va declarar-se la guerra d'Italia a Austria i cap dels generals de les ordres religioses residents a Roma prop del Vaticà ha cregut que devia absentar-se. Tant sols el *papa negre*, el general dels jesuïtes, ha alçat el vol i ha fixat la seva residència a Suïça.

En les hores d'angoixa per al papat i per a Alemanya, el *papa negre* s'allunya del centre de la Església catòlica i s'apropa al de l'Església luterana.

Misteris del jesuitisme!

També fa el guerrer per als alemanys el senyor Cánovas (!!) Cervantes (!!!) amb la seva *Tribuna*, de Madrid.

Però aquest ho fa per gana, no més per gana...

Els gasos asfixiants, quan es tradueixen en billets de banc, fan sempre el seu efecte.

En Mella no és pas un home de fortuna, ni de treball, ni de vida modesta...

Caldria parlar-ne, d'això den Mella.

Perquè no basta ser devot del *Sagrado Corazón* per a sostenir el prestigi.

I no volem dir que hagi rebut quartets del kaiser.

Però si assegurem que per a fer la tasca que està fent en Mella, els alemanys n'han reparat molts.

Els llatins la volem per nosaltres la noble i cavallerosa nació belga. En els quatre segles que li ha costat a Germania fixar políticament l'obra emancipadora de Luther, Espanya de primer amb la seva brutal i tirànica dominació, atormentada d'intents espirituals, França després, amb la blana elegància del seu viure i amb l'ardenta passió revolucionària, han marcat l'ànima belga amb una empremta inesborrable.

PERE COROMINAS

VICTIMARIA

—Quin mal concellé es la fam!—
cridava la gent del camp
a l'entrà a la nostra vila
aparentament tranquila....

—Si la cullita hem perdut
ni hem cobrat lo que hem venut
des d'una fetxa molt llarga,
perquè ve el fisc i ens embarga?

No són mausers, que volem,
ni civils, que respectem,
per refè'ns de la sagnia
més persistent cada dia!

Volem pa pels nostres fills,
i acabaran els perills
que ha d'exterminar la raça
d'hisendats que'ns amenaça!!—

Que resta sorda an el clam
de l'heroica gent del camp,
la que's cansa de sofrir
ni vol covardment morir.

—Torneu-nos lo que'ns heu pres!—
repeteix el bon pagès,
boi aixecant les mans closes
en actituds revoltoses
contra'ls vils explotadors
que ignoren què són siüors.

Sonen els tres tocs d'alerta!,
quan aquella gent soferta
resoltament al sant crit
com un sol home s'ha unit,
i segueix carrers avall
exigint sols: «pa i treball!»

El sol se fón lentament
entre'l foc d'un cel rogent,
quan les dones, al davant,
s'hi ajunten, folles, cantant.

Son mantell la nit ha estès...
—Torneu-nos lo que'ns heu pres!—
criden les veus rogalloses,
al temps que aquelles mans closes
s'han obert, fent relluïr
l'arma per vènce' o morir!!!

SALVADOR BORRUT I SOLER

Un català inventor

Segons han dit aquests darrers dies els diaris locals, don Enric Noguera, oficial mecanògraf de l'ajuntament, ha inventat un aparell que reuneix tals condicions que'l fan superior al telègraf i al telefon.

Els aventatges sobre'l telefon consisteixen en que l'aparell es transmissor i receptor a la vegada, de manera que les paraules transmeses queden impreses a la casa o estació receptora, sense necessitat de que pel receptor tingui d'efectuar-se cap manipulació.

Sobre el telègraf té l'aparell mencionat l'imponderable aventatge de la rapidesa i la de que'ls seus signes són els mateixos de l'escriptura comú.

Respecte a la rapidesa bastarà amb dir que en l'aparell Hughes un bon telegrafista transmet 30 paraules per minut, mentres que l'apa-

rell «Noguera» arriba, en el mateix temps, a 90 o més paraules, segons l'habilitat del manipulador, ja que aquest transmet el despatx per medi d'una màquina d'escriure de tipus corrent, i, per lo tant, pot obtenir-se la velocitat màxima permesa per les susdites màquines, que és la abans indicada quan se tracta d'un expert mecanògraf.

Desitgem sincerament, com a catalans i com a amics lleials que som del senyor Noguera, un èxit complet per a l'aparell de sa invenció.

CARNET D'ART

Les medalles

Ens referim a les concedides als artistes premiats a l'actual Exposició de Pintura de Madrid.

Per lo que'ns enteren uns amics nostres que l'han visitada, sembla que no han estat ben rebuts els resultats de les votacions definitives, amb motiu de les quals ha obtingut cinc vots per a la medalla d'honor el nostre Santiago Rusiñol, col·locant-lo en el quart lloc de minorías.

La majoria del pintor Domingo, amb els seus 24 vots, no té importància; perquè tot-hom endevina lo que significa aquesta ponderació de vots coaccionats oficialment per un comitè que no el *sorolla* més que la severitat d'un reglament, confeccionat també a gust... de qui el *sorolla*. Res: lo de sempre. El triomf positiu i indiscutible, malgrat no's digui oficial, es den Mezquita i den Bilbao, respectivament.

En quant a les primeres medalles, sembla que també hi ha molt que dir. Les adjudicades a en Zaragoza, a en Galwey i a en Pinazo Martínez, molt bé, sobre tot la den Galwey, que és de casa i té fama universal. Però la den Alvarez Sala, mal, molt mal adjudicada, perquè és la medalla que, amb justícia, li pertoca al nostre genial Joaquim Mir, una de les glories més llegendàries de l'actual Exposició de Pintura de Madrid.

El cas és curiós, edificant i solucionat... —com ho direm?—solucionat a la *madrileña*. Figurin-se que a l'arribar al punt de verificar-se la votació l'Alvarez i en Mir resulten *empatats*. Per de prompte cal fixar-se amb la ganga que li cau an aquest senyor que l'*empaten, de golpe y porrazo*, fins al cim del gran artista. I ara bé: saben com se surt de l'apuro? Senzillament. Com que'l senyor Alvarez és un pintor que ja pinta figura, i l'altre, l'*infelicit!*, no més pinta que paisatge..., justos, no hi ha hagut altre remei. I vegin de quina manera en Joaquim Mir, el meravellós artista que, *aunque catalán*, és honra de l'actual Exposició Nacional de Belles Arts, el que deuria trobar-se, no *empatat* en el darrer lloc, sinó en el primer, en el davanter, en el cim més alt i gloriós d'aquest nucli de medalles, el deixen de recó els *conspicuos* repartidors de la suficiència artística-oficial del *patrio suelo*.

Si ens fiquem ara en el *negociado* corresponent a segones medalles, també ens hem de tapar el nas abans d'entrar-hi. Es consideren

Turó Park

Esplèndids jardins
Grans atraccions
Pròxima obertura